

jeg henstillede den til nærmere Overvejelse, og dette vil jo kunne ske i Udvalget. Jeg er ikke saa ganske sikker paa, at der ikke kan komme en Sammenslutning i Stand, og at en saadan ikke vilde være heldig; det fremgik i øvrigt ogsaa af den Tale, det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Kragh) holdt, at der er saa mange fælles Berøringspunkter mellem Ulykkesforsikringen og Invalidforsikringen, at der er meget, der taler for, at et meget snævert Samarbejde finder Sted paa disse Omraader.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) havde opdaget, at jeg havde husket fejl, da jeg mente, at det var Sygekasseloven, som var kommet i 1891, og Alderdomsunderstøttelsesloven Aaret efter. Jeg maa naturligvis gøre det ærede Medlem en Undskyldning for denne Fejlhuskning. Jeg véd ikke, om det ærede Medlem ogsaa kræver en Undskyldning for, at jeg ikke har formaaet at gennemløse alle hans Værker, der omhandler disse Spørgsmaal. Jeg ydede det ærede Medlem al Anerkendelse sidst, da jeg omtalte denne Sag, paa Grund af hans store Sagkundskab og Dydighed i alle disse Spørgsmaal. Derimod maa jeg protestere mod det ærede Medlems Paastand om, at det var Socialdemokratiet, der særlig bar Forsikrings-tanken, og at jeg havde Uret i min Omtale af hans Parti paa dette Punkt. Hvad Sygekasserne angaar, sagde det ærede Medlem, at det var særlig Socialdemokraterne, der havde baaret dem. Det er ikke rigtigt. Sygekassebevægelsen var baaret frem, længe inden vi havde et Socialdemokrati; og da Loven om de anerkendte Sygekasser kom, ved jeg ikke rettere, end at vi havde stort Besvær med Socialdemokraterne paa det Tidspunkt, fordi de blev paavirket af deres Presse til ikke at slutte sig til de anerkendte Sygekasser. Det samme var Tilfældet med Alderdomsunderstøttelsesloven, som man siden fra det Partis Side har gjort sig meget til af, men som det var stærk Modstander af, den Gang Loven var udkommet.

At Socialdemokraterne har mange Kontingenter at betale, er en kendt Sag. Socialdemokratiet kræver mange Kontingenter eller Skatter, eller hvad man nu vil benævne dem, af sine Medlemmer. Men naar det ærede Medlem deri vilde finde Grund til, at man ikke fra de Kredse skulde være med til at betale til Invalidforsikringen, kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret. Det vilde dog sikkert være en mere nærliggende Opgave for ethvert Individ at sørge for sin Forsikring i Invaliditets-

tilfælde end at varetage adskillige af de Opgaver, som det Parti, det ærede Medlem tilhører, udskriver Kontributioner til.

Vejstrup: Maa jeg begynde med at give min Tilslutning til de Udtalelser, som er fremsatte af det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) angaaende Præmiebetaling af de unge under 18 Aar. Jeg tror, det er et Forhold, man maa tage under Overvejelse, naar man skal drøfte Sagen i Udvalget, thi der er i hvert Fald en hel Del af disse Mennesker, som i Stedet for at tjene noget, kun har Udgifter, særlig de, der er underkastede Lærlingeforhold eller som læser; det vil sikkert være umuligt at opkræve Præmier af unge Mennesker i den Alder.

Det ærede 10de Medlem for 6te Kreds (Thomas Larsen) omtalte Folkeforsikringen. Det er nu det ærede Medlems Kæphest, om jeg saa maa sige, og han arbejdede i sin Tid meget stærkt for Folkeforsikring; men det er en Form for Forsikring, som jeg tror er forladt saa godt som alle Vegne. Det ærede Medlem gjorde ogsaa den karakteristiske Bemærkning, at Kommissionens Forslag kunde ikke finde Ørenlyd i Rigsdagen, og jeg maa indrømme, at naar man skal have et Forslag gennemført, er det en væsentlig Mangel, at det ikke kan faa Ørenlyd i Rigsdagen. Det ærede Medlem fremkom med en Udtalelse, som jeg særlig heftede mig ved, nemlig at man, i det Øjeblik man gennemførte en Forsikring, var bange for, at det offentlige vilde komme til at betale for den, men saa føjede han til, at Kommunerne vilde slippe for en hel Del af den Fattigbyrde, de hidtil har haft. Ja, det er netop Sagen: Kommunerne vil slippe for en hel Del af de Byrder, de hidtil har baaret. Da der ikke har været nogen Invalidforsikring, har Kommunerne maattet bære denne Byrde. Derfor er det ikke saa ganske urimeligt — det vil jeg gerne sige til den højtærede Minister —, naar vi fra vor Side har ment, at dette først og fremmest var et Forsørgerspørgsmaal, og derfor er det ganske urigtigt, naar den højtærede Minister for et Øjeblik siden sagde, at jeg med overordentlig Iver modsatte mig Princippet: Hjælp til Selvhjælp, og at jeg var langt inde i en socialistisk Tankegang. Nej, dette er et rent praktisk Spørgsmaal og ikke noget som helst andet, thi det er rigtigt, som det ærede 10de Medlem for 6te Kreds sagde, at man aflaster Kommunerne for en Del af den Fattigbyrde, de hidtil har haft.